

1 SKYRIUS

Karalius Fredas Narsusis

Seniai, labai seniai būta tokios mažytės šalies Gausybės Rago, kurią šimtmečius valdė šviesiaplaukiai karaliai. Tuo metu, apie kurį rašau, valdovą vadino karaliumi Fredu Narsiuoju. Jis pats apsiskelbė „narsiuoju“ dar karūnavimo rytą, iš dalies dėl puikaus sąskambio su „Fredu“, bet ir dėl to, kad syki jam pavyko pagauti ir užmušti vapsvą, ir padarė jis tai vienas, jeigu neskaičiuosime penkių liokajų bei berniuko batų valytojo.

Karalius Fredas Narsusis žengė į sostą lydimas didžiulės populiarumo bangos. Jis turėjo dailias geltonas garbanas, gražius vešlius ūsus, atrodė didingai vilkėdamas prigludusias kelnės, aksomines liemenes ir marškinius su paraukais, tokius tais laikais nešiojo turtingi vyrai. Sklido kalbos, kad Fredas yra dosnus, jis šypsodavosi ir mojuodavo visiems, jį išvydusiems, be to, baisiai gražiai atrodė paveiksluose, kurie buvo platinami po karalystę ir kabinami miestų rotušėse. Gausybės Rago šalies žmonės džiaugėsi naujuoju karaliumi, ir dauguma galvojo, kad jis taps net geresnis už savo tėvą Ričardą Teisingąjį, kurio dantys (nors tuo metu niekas nenorėjo apie tai užsiminti) buvo kreivoki.

Karaliui Fredui slapčia palengvėjo, kai suprato, kaip paprasta valdyti Gausybės Ragą. Iš tiesų regėjosi, kad šalis puikiai tvarkosi pati. Beveik visi maisto turėjo per akis, pirkliai užsidirbdavo pilnus

puodus aukso, o Fredo patarėjai išspręsdavo menkiausią iškilusį klausimą. Fredui beliko džiugiai šypsotis savo valdiniams, kai keliaudavo karieta, ir penkis kartus per savaitę vykti į medžioklę kartu su dviem geriausiais draugais – lordu Spjūviniu ir lordu Pliaukšiumi.

Spjūvinys ir Pliaukšius turėjo didžiulius nuosavus dvarus šioje šalyje, bet manė, kad kur kas pigiau ir smagiau gyventi rūmuose kartu su karaliumi, valgyti jo maistą, medžioti jo elnius ir pasirūpinti, kad valdovas pernelyg nesidomėtų rūmų gražuolėmis. Jie nenorėjo, kad Fredas vestų, nes karalienė galėjo sugadinti visas jų pramogas. Kurį laiką Fredui lyg ir patiko ledi Eslanda, ji buvo graži tamsiaplaukė, o pats Fredas – dailus šviesiaplaukis, tačiau Spjūvinys įtikino karalių, jog Eslanda yra pernelyg rimta ir per daug įnikusi į knygas, kad šalis pamiltų ją kaip karalienę. Fredas nežinojo, jog lordas Spjūvinys Eslandai jaučia pagiežą. Sykį jis paprašė jos rankos, tačiau Eslanda atstūmė ją.

Lordas Spjūvinys buvo labai liesas, suktas ir protingas. O jo bičiulis Pliaukšius – raudonskruostis ir toks milžiniškas, kad prireikdavo šešių vyrų užkelti jį ant stambaus bėro žirgo. Nors ne toks protingas kaip Spjūvinys, išvalgumu Pliaukšius vis tiek lenkė karalių.

Abu lordai buvo patyrę meilikautojai, jie nuolat apsimetinėdavo, kad juos stulbina visapusiški Fredo sugebėjimai – nuo jojimo iki žaidimo šokinėjančiais skridinėliais. Spjūvinys turėjo išskirtinį talentą įkalbėti karalių daryti tai, kas priimtina Spjūviniui, o Pliaukšius – gebėjimą įtikinti karalių, kad visoje Žemėje nėra kitų tokių jam ištikimų žmonių, kaip du jo geriausi draugai.

Spjūvinį ir Pliaukšių Fredas laikė linksmais šauniais vyrukais. Jie įkalbinėdavo jį rengti ištaigingus vakarėlius, prabangias iškylas ir prašmatnius pokylius, nes Gausybės Ragas savo maistu garsėjo toli už šalies sienų. Kiekvieną jo miestą garsino vis kita maisto rūšis, ir kiekviena buvo geriausia pasaulyje.

Gausybės Rago sostinė Šuvilis driekėsi šalies pietuose, ją supo vaismedžių sodai, mirguojančių auksinių kviečių laukai ir skaisčiai žalios pievos, kuriose ganėsi baltos pieningos karvės. Ūkininkų grietinė, miltai ir vaisiai vėliau keliaudavo pas išskirtinius Šuvilio kepėjus, kurie kepėdavo pyragaičius.

Pabandykite prisiminti skaniausią savo kada nors ragautą pyragą ar sausainį. Na, turiu pasakyti, jie būtų atvirai gėdijęsi tiekti tokius Šuvilyje. Net jei suaugęs žmogus imdavo ašaroti iš malonumo, kai suleisdavo dantis į Šuvilio pyragaitį, šis būdavo laikomas nepavykusiū ir tokio daugiau niekuomet nekepėdavo. Šuvilio kepyklų languose dunksojo stirtos tokių skanėstų kaip „Mergelių svajos“, „Fėjų lopšiai“, šalia jų – ir patys garsiausi „Rojaus rageliai“, tokie nepaprastai, tiesiog skausmingai gardūs, kad laikyti tik ypatingoms progoms, ir kiekvienas juos valgantysis verkėdavo iš džiaugsmo. Kaimyninės karalystės Pliuritranijos karalius Porfirijus net buvo nusiuntęs laišką karaliui Fredui siūlydamas bet kurios savo dukters ranką mainais už tai, kad jam visą likusį gyvenimą būtų tiekiami „Rojaus rageliai“, tačiau Spjūvinys patarė Fredui nusijuokti Pliuritranijos ambasadoriui tiesiai į veidą.

– Jo dukterys nė per nago juodumą neprilygsta „Rojaus rageliams“, sere! – pareiškė Spjūvinys.

Į šiaurę nuo Šuvilio plytėjo ir daugiau žalių pievų bei skaidrių žaižaruojančių upių, ten buvo auginamos juodos kaip degutas karvės ir rausvos laimingos kiaulės. Jų pienas ir mėsa buvo skirti miestams dvyniams Kurdsburgui ir Baronstaunui. Tuos miestus vieną nuo kito skyrė tik arkinis akmeninis tiltas per pagrindinę Gausybės Rago upę Fliumą, kuria ryškiaspalvės baržos gabendavo gėrybes iš vieno karalystės krašto į kitą.

Kurdsburgas garsėjo sūriais: didžiuliai balti ratai, sūdrūs oranžiniai patrankų sviediniai, didžiulės trupios mėlyngyslės statinės ir maži kreminiai sūreliai, švelnesni už aksomą.

Baronstaunas šlovę pelnę rūkytais ir meduje keptais kumpiais, kiaulienos šonine, dešrelėmis su prieskoniais, burnoje tirpstančiais bifštekais ir elnienos paštetais.

Aštrūs dūmai, kylantys iš Baronstauno raudonplyčių krosnių kaminų, maišėsi su nepaprastais kvapais, sklindančiais pro Kurdsburgo pienininkų duris, ir per keturiasdešimt mylių aplinkui oras kvėpėjo taip gardžiai, kad jo įtraukus nutįsdavo seilė.

Kelias valandas keliavęs į šiaurę nuo Kurdsburgo ir Baronstauno, pasiekdavai vynuogynų laukus, kur vynuogės noko kiaušinio dydžio, saldžios ir sultingos. Traukdamas tolyn per likusią dienos dalį pasiekdavai granitinį miestą Džerobaumą, garsėjantį vynuogių gėrimais. Apie Džerobaumo orą sklandė gandai, kad ten gali apsvaigti vien vaikščiodamas miesto gatvėmis. Skaniausi vynuogių gėrimai ėjo iš rankų į rankas už tūkstančių tūkstančių auksinių monetų, o Džerobaumo pirkliai buvo vieni iš turtingiausių karalystės žmonių.

Tačiau kiek šiauriau nuo Džerobaumo dėjosi keisti dalykai. Tarsi stebuklingai turtingas Gausybės Rago kraštas būtų išsekęs ir pavargęs auginti visame pasaulyje geriausią žolę, geriausius vaisius ir geriausius rugius. Pačioje šalies šiaurėje plytėjo vieta, vadinama Pelkynėmis, kur augo tik kažkokie beskoniai guminiai grybai ir skurdi sausa žolė, kurios užteko vos kelioms nusususioms avims.

Avis auginantys pelkyniečiai neprilygo Džerobaumo, Baronsstauno, Kurdsburgo ar Šuvilio gyventojams nei elegancija, nei išsilavinimu, nei apranga. Jie atrodė suvargę ir apdriskę. Už prastai šeriamas avis jie negaudavo didelių pinigų nei Gausybės Rago, nei užsienyje, taigi retam pelkyniečiui teko ragauti gardžiųjų Gausybės Rago vynuogių gėrimų, sūrių, jautienos ar pyragaičių. Dažniausiai Pelkynių gyventojai maitindavosi riebiu avienos sultiniu, verdamu iš avių, kurios buvo per senos parduoti.

Visi kiti Gausybės Rago gyventojai pelkyniečius laikė keistuo-
liais – atšiauriais, purvinais ir piktais. Jie mėgdžiodavo pelkyniečių
šiurkščius balsus bliudami nelyg senos užkimusios avys. Juokėsi iš
jų papročių, iš jų naivumo. Vienintelis įsimintinas dalykas, atėjęs iš
Pelkynių, jiems buvo Ikabogo legenda.

*Sklido kalbos, kad Fredas yra dosnus, jis šypsodavosi... be to, baisiai gražiai
atrodė paveiksluose, kurie buvo platinami po karalystę...*

Karolis Laurinavičius, 9 m.

2 SKYRIUS

Ikabogas

Legendą apie Ikabogą pelkyniečiai perduodavo iš kartos į kartą ir pasakodavo ją visiems iki pat Šuvilio. Šiomis dienomis kiekvienas žinojo tą istoriją. Suprantama, kaip nutinka su visomis legendomis, ji šiek tiek keitėsi priklausomai nuo to, kas ją pasakodavo. Tačiau kiekviena istorija patvirtindavo, kad pabaisa gyvena pačioje šalies šiaurėje, didžiulėje niūrioje ir dažnai miglų gaubiamoje pelkėje, į kurią žmogui kelti koją yra pernelyg pavojinga. Kalbėta, kad pabaisa ryja vaikus ir avis. Kartais ji nusinešdavo net suaugusius vyrus ar moteris, naktį klaidžiojusius pernelyg arti pelkės.

Ikabogo įpročiai ir išvaizda keitėsi priklausomai nuo to, kas apie jį pasakodavo. Vieniems jis priminė gyvatę, kitiems drakoną ar vilką. Vieni sakė, kad jis riaumoja, kiti – kad šnypščia, o dar kiti aiškino, kad jis slankioja tyliai kaip miglos, užgulančios pelkę be jokio įspėjimo.

Ikabogas, aiškino jie, turi ypatingų galių. Jis gali pamėgdžioti žmogaus balsą, kad prisiviliotų praeivius į savo nagus. Jeigu bandai jį nužudyti, jis stebuklingai pagyja ar netgi skyla į du Ikabogus; jis gali skraidyti, spjaudyti ugnimi, šaudyti nuodais – išties Ikabogo galios prilygo pasakotojo vaizduotei.

„Kad man nė žingsnio iš kiemo, kol dirbu, – liepdavo tėvai savo vaikams visoje karalystėje, – arba Ikabogas pagaus jus ir suris!“

Visame krašte berniukai ir mergaitės žaisdami galynėjosi su Ikabogu, gąsdino vienas kitą istorija apie Ikabogą ir net sapnuodavo košmarus apie Ikabogą, jeigu pasakojimas tapdavo pernelyg įtikimas.

Bertas Blyksius buvo vienas iš tokių mažų berniukų. Kai vieną vakarą Dyglių šeima atėjo vakarienės, ponas Dyglius ėmė linksminti visus pasakodamas, jo žodžiais, šviežiausias naujienas apie Ikabogą. Tą naktį penkiametis Bertas siaubo apimtas kūkčiodamas pabudo iš sapno, milžiniškos bespalvės siaubūno akys blikčiojo į jį iš kitapus ūkanotos pelkės, o šis lėtai grimzdo į ją.

– Ša, ša, – sušnibždėjo mama įtipenusi ant pirštų galiukų į jo kambarį su žvake, pasisodino ant kelių ir ėmė sūpuoti. – Nėra jokio Ikabogo, Berti. Tai tik kvaila istorija.

– B-bet ponas Dyglius sakė, kad avys d-dingo, – sužagsėjo Bertas.

– Jos išties dingo, – ramino ponia Blyksė, – bet ne todėl, kad jas nusinešė pabaisa. Avys yra kvaili padarai. Jos tiesiog pasiklysta pelkėje.

– B-bet ponas Dyglius sakė, kad ir ž-žmonės dingsta!

– Tik tie žmonės, kurie yra tokie kvaili, kad naktį eina į pelkę, – tęsė ponia Blyksė. – Nurimk, Berti, nėra jokios pabaisos.

– B-bet ponas Dyglius sakė, kad ž-žmonės girdėję balsus už langų, o r-ryte neberadę savo viščiukų!

Ponia Blyksė pratrūko juoku.

– Jie girdėjo eilinių vagių balsus, Berti. Pelkynėse jie nuolat gribišiauja vienas iš kito. Lengviau apkaltinti Ikabogą, nei pripažinti, kad iš jų vagia kaimynai!

– Vagia? – aiktelėjo Bertas sėdėdamas motinai ant kelių ir stebilydamas į ją rimtomis akimis. – Vogti yra labai blogai, ar ne taip, mamyte?

– Išties labai blogai, – sutiko ponia Blyksė, kilstelėjusi Bertą švelniai paguldė jį atgal į lovą ir apkamšė. – Tačiau, laimė, mes gyvename toli nuo tų įstatymų nepaisančių pelkyniečių.

Ji paėmė žvakę ir nustypseno prie miegamojo durų.

– Miegok, miegok, – sukuždėjo iš tarpdurio. Įprastai ji pridurdavo: „Ir Ikabogo nebok“, taip visame Gausybės Rage tėvai sakydavo vaikams prieš miegą, bet šįkart ji palinkėjo: „Saldžius sapnus sapnuok.“

Bertas vėl užmigo ir daugiau pabaisų nebesapnavo.

Taip jau nutiko, kad ponas Dyglius ir ponია Blyksė buvo geriausi draugai. Kadaisė jie mokėsi vienoje klasėje ir pažinojo vienas kitą visą gyvenimą. Kai ponas Dyglius išgirdo, kad Bertas per jį susapnavo baisų sapną, pasijuto kaltas. Būdamas geriausias Šuvilio dailidė jis nusprendė išdrožti mažą berniuką Ikabogą. Šis turėjo plačią besišypsančią burną, pilną dantų, didžiulę koją su nagais ir iškart tapo Berto mėgstamiausiu žaislu.

Jeigu Bertas ar jo tėvai, ar šalia gyvenantys Dygliai, ar bet kuris kitas Gausybės Rago karalystės gyventojas būtų pasakęs, kad Gausybės Ragą netrukus apniks siaubingos bėdos vien dėl Ikabogo legendos, visi būtų tiesiog nusijuokę. Jie gyveno karalystėje, už kurią nebuvo laimingesnės visame pasaulyje. Kaip Ikabogas galėjo jiems pakenkti?

*Ikabogo įpročiai ir išvaizda keitėsi priklausomai nuo to, kas apie jį pasakodavo.
Vieniems jis priminė gyvatę, kitiems drakoną ar vilką.*

Elzė Vainoriūtė, 11 m.